వహీద్

'ఏమిట్రా?' అంది తల్లి వాణ్ణి చూసి.

అప్పుడే ఆమె స్నానం చేసి, చీర కట్టుకొని, కొత్తగాజులు వేసుకుంటూ ఉంది. టైలర్ ఇచ్చిన కొత్తరవిక సరిపోయిందా లేదా చూసుకుంటూ ఉంది. చెప్పులు కొత్తవి కావు. పర్లేదు. మెడలో ఒక నగ ఉంది. సరిపోతుంది. పెళ్లికి వెళ్లాలంటే అంతకు మించి ఏం కావాలి.

'ఊరేగింపుకు వెళ్లలేదా?' అడిగింది.

వాడు ఊరికే కూచున్నాడు.

'పద' చెప్పులు వేసుకుంటూ తాళం అందుకుంది.

'నే(రాను' అన్నాడు.

ఆమె విచిత్రపోయింది.

'అంటే?'

'నే(రాను. నాకు క్యారేజీ తీసుకొనిరా. ఇంట్లోనే ఉంటా' అన్నాడు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. నేరుగా వచ్చి చెవి మెలిపెట్టి వీపు మీద దబీమని ఒక్కటేసింది.

'పద' అంది.

వాడు నసుగుతూ సణుగుతూ ఉహ్హా ఉహ్హాలు కొడుతూ తల్లి వెంట నడిచాడు.

పెళ్లికూతురి ఇల్లు పెద్ద దూరంలో లేదు. ఫర్లాంగు అవతల. చిన్న సందు. ఇప్పటికే సైకిళ్ల మీద, మోపెడ్‌ల మీద, ఒకటి రెండు స్కూటర్ల మీద వచ్చినవాళ్లతో- అవి వారగా నిలబెట్టడం వల్ల- ఇరుకైపోయి ఉంది. ఇంటి ముందు పాలజాటీలు బిగించి

కట్టిన షామియానా ఉంది. రేకు కుర్చీల్లో చాలామంది కూచుని ఉన్నారు.

తల్లి చొరవగా పెళ్లి ఇంట్లోకి వెళ్లింది.

వాడు కూడా చూద్దామని దూరాడు.

ఇల్లంతా పెయింట్ వాసనగా ఉంది. గోడలకు తెల్లరంగు, తలుపులకు పచ్చరంగు వేసి ఉన్నారు. కిటికీలకు పచ్చరంగుతో ఆగక మీద పింక్ కలర్ పూలను తీగలతో ఆకులతో పాటుగా గీశారు. ప్రతి గడపకూ అక్కర లేకున్నా కొత్త కర్టెన్లు వేలాడగట్టారు. ఒక గదిలో పెళ్లికూతురు ఉంది. తల్లి ఆ గది గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్లి హుషారుగా నిలుచుంది. లోపలంతా చాలామంది ఆడవాళ్లు చాపల మీద కూచుని ఉన్నారు. నవ్వుతూ మాటలు చెప్పుకుంటూ ఉన్నారు. మధ్యలో ఎర్రటి బట్టల్లో, ఎర్రటి ఘూంగట్ కప్పుకొని, పెళ్లికూతురు తల దించుకొని ఉంది– జంషీద్ ఆపా.

వాడికి గుండె పట్టేసినట్టయ్యింది.

'చూడ్రా... ఆపాను చూడు... ఏదమ్మా... మా అమ్మాయిని చూపించండి' అని పరిహాసం పోయింది తల్లి.

అందరూ ఆమెతో పాటుగా నవ్వి, ఒక పడుచుపిల్ల ఘూంఘట్ తొలగించి, చుబుకం కింద చేయి ఆనించి మెల్లగా తల ఎత్తి చూపించింది.

వాడికి మళ్లీ గుండె పట్టేసినట్టయ్యింది.

జంషీద్ ఆపా ఏడుస్తూ ఉంది.

'హయ్యో... పిచ్చిపిల్లా... ఎందుకమ్మా ఏడుస్తావూ'... తల్లి అంది.

'అత్తారింటికే కదమ్మా వెళుతున్నావు. అయినా ఈ కాలం ఆడపిల్లలు ఎవరైనా ఏడుస్తున్నారా నీలాగా? పూసలు మెళ్లో పడగానే పద పదా అని లగెత్తుతున్నారు' అని నవ్వింది.

అందరూ నవ్వారు.

'అయినా ఆ వచ్చేవాడే నవ్విస్తాళ్లే నిన్ను'...

వాడికి అక్కడ ఉండబుద్ధి కాలేదు. బయటికొచ్చి నిలబడ్డాడు. వాడి ఈడువాడే– పెళ్లికూతురి తమ్ముడు– ప్యాంటూ షర్టూ ఒకే రంగు బట్టతో కుట్టిన డ్రస్సు వేసుకొని, కొత్త బూట్లు తొడుక్కుని, సాధారణంగా పెళ్లిళ్ల దగ్గర తయారయ్యే ఐసు బండిని నిరుత్సాహపరచకుండా ఐసు నాకుతూ నిలబడి ఉన్నాడు.

'రేయ్... వహీద్... కావాలా?' అన్నాడు వాణ్ణి చూసి.

'వద్దు' అన్నట్టు తల ఆడించాడు.

'డబ్బులున్నాయిరా' అన్నాడు జేబు మీద గల్‌గల్ శబ్దం చేస్తూ.

'వద్దు' అన్నట్టు మళ్లీ తల ఆడించాడు.

ఈ లోపల బాజాలు వినిపించాయి.

'అద్దిగో' అన్నాడు పెళ్లికూతురి తమ్ముడు దూరంగా వేలు చూపిస్తూ.

వీధిలో దూరంగా మొదట బాజాలు... ఆ వెనుక కొత్తపంచెల్లో తెల్లచొక్కాల్లో ఉన్న నలుగురైదుగురు పెద్ద మనుషులు... ఆ వెనుక కేరింతలు కొడుతున్న ఐదారు మంది కుర్రవాళ్లు... వాళ్ల వెనుక గుర్రం... దాని మీద నిండుగా పూలు కప్పుకొని ఉన్న పెళ్లికొడుకు... పైనుంచి పడిపోకుండా సపోర్టుగా అటొకరు ఇటొకరు... వెనుక మరో ఇరవై ముప్పయి మంది... బారాత్.

వాడు ఆగలేదు. పెళ్లికూతురి ఇంటి ముందు ఒక్క క్షణం కూడా నిలవకుండా పరిగెత్తుకుంటూ బారాత్‌కు ఎదురు వెళ్లి పెళ్లికొడుకు పక్కకు చేరాడు.

'ఊ...ఊ... దూరం... గుర్రం తొక్కుతుంది' నెట్టేశారు.

పక్కనే నడుస్తూ ఉన్నాడు.

పెళ్లికొడుకును చూడాలి.

కనిపించడం లేదు.

భుజాల మీద నిండుగా వేళ్లాడుతూ మల్లెపూల సెహెరా... మధ్య మధ్య గులాబీలు పొదిగి... పొడవు చేతుల తెల్లచొక్కా... బటన్లు పెట్టి... మణికట్టు మీద వాచీ... గోల్డ్ కలర్‌ది... వేలికి మెరుస్తున్న ఉంగరం... ఆకుపచ్చ రాయితో... తెల్ల బెల్‌బాటమ్ ప్యాంట్... సన్నపోగుల డిజైను ఉంది... కింద రికాబును అదిమి పెట్టిన బూటు కాలు... హీల్ చాలా ఎక్కువ ... నల్లటి మెరుపు...

పెళ్లికొడుకును దించి, సెహెరాలో కళ్లు కనిపించవు గనుక, ఇటొకరు అటొకరు పట్టుకొని నడిపిస్తూ పెళ్లికూతురి ఇంటి ఎదురుగా బల్లలు వేసి తయారు చేసిన మంటపంలోకి తీసుకెళ్లి గద్దె మీద కూచోబెట్టారు.

ఖాజీ వచ్చాడు. సాక్షి సంతకం పెట్టడానికి మేనమామ కూడా వచ్చాడు.

చూస్తూ ఉన్నాడు.

భుజం మీద చేయి పడింది.

'వస్తావంట్రా'

'ఎక్కడికి?'

'రా... నా పక్కన కూచో' అని- తండ్రి కర్చీఫ్ తీసి తల మీద వేసుకుంటూ-

మరో సాక్షిగా సంతకం పెట్టడానికి బల్ల ఎక్కాడు. వాడూ ఎక్కాడు. పెళ్లికూతురి తమ్ముడు అప్పటికే అక్కడ బాసింమెట్టు వేసుకొని ఉన్నాడు.

ఆ వేళ పెళ్లికొడుకు మహారాజు. అందరూ పెళ్లికొడుకు వైపే చూస్తూ ఉన్నారు. వాళ్లూ వీళ్లూ వచ్చి సెహెరాను చెవి దగ్గర కొంచెం తప్పించి చనువుగా ఏదో చెప్తూ ఉన్నారు. దగ్గరి స్నేహితుడిలా ఉన్న ఒక వ్యక్తి పక్కన కూచుని మఖ్‌మల్ గుడ్డతో చేసిన విసనకర్ర తీసుకొని జపాజపా విసురు తున్నాడు గాలి తగలడానికి. పెళ్లికొడుకు చేతిలో తురాయి ఉంది. మధ్యలో ఆపిల్ పెట్టి చుట్టూ పూలు గుచ్చి చేసిన తురాయి. నిఖా అయిపోతే ఆపిల్ తినేయొచ్చు.

'ఊ' అన్నాడు ఖాజీ.

పెళ్లికూతురి మేనమామ పెళ్లికొడుకు ఎదురుగ్గా కూచుని, సెహెరాకు ఉన్న పూల దారాలను మెల్లమెల్లగా తెంపి, ఒక్కమాటున సెహెరాను రెండు భాగాలుగా చేసి, వాటిని ఇరుభుజాల వైపూ వెనక్కు వేసి పెళ్లికొడుకు ముఖాన్ని వెలుగులోకి తెచ్చాడు.

'సుబహానల్లా'

దిష్టి తగలకుండా ఖాజీ పెద్దగానే అన్నాడు.

పెళ్లికొడుకు మెరిసిపోతూ ఉన్నాడు. చెమట పట్టి ఉన్నా విసుక్కోకుండా నవ్వుతూ ఉన్నాడు. నల్లటి కనుబొమలు... మీసం... నున్నటి గడ్డం... గోధుమ వర్ణం కను పాపలు...

పెళ్లికొడుకు వైపే చాలాసేపు చూసి తల కిందకు దించేశాడు.

నిఖా మొదలయ్యింది.

వాడు లేచి, తండ్రి గమనిస్తూ ఉన్నా పట్టించుకోకుండా బల్ల దిగి, షామియానాకు దూరంగా వచ్చేశాడు. జేబులు తడుముకున్నాడు. డబ్బులు ఏమీ లేవు. ఊరొదిలి ఎక్కడికైనా పారిపోతే? కాని అన్నం ఎవరు పెడతారు? బట్టలు ఎవరు ఇస్తారు? ఒకవేళ దొరికిపోయి ఇంటికి చేరితే తల్లి ఊరుకుంటుందా? భయం వేసింది.

మొన్న పెళ్లికూతురి తమ్ముణ్ణి అడిగాడు- 'పెళ్లయ్యాక జంషీద్ ఆపా ఇక్కడే ఉంటుందా? వెళ్లిపోతుందా?'...

'ఉంటుందనుకుంటా. పెళ్లయ్యాక ఒకటి రెండు రోజులు పెళ్లికొడుకుతో పాటు వెళ్లొచ్చి యింకిక్కడే ఉండి పోతుందని చెప్పింది మా అమ్మ నేనేడుస్తుంటే'....

'అలాగైతే పర్లేదు' ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు.

కాని, రోజులు మళ్లీ మునపటిలా ఉండబోవట్లేదని వాడికి మెల్లమెల్లగా అర్థమ వుతూ ఉంది. ఇక మీదట తాను అలిగితే బుజ్జగించేదెవరు?

'వహీద్... ఎక్కడ్రా... చచ్చినోడా' అని పిలుస్తుంది తల్లి.

ఇంట్లో పనులన్నీ తనే చేయాలి. పెరట్లో మునగచెట్టు ఉంది. దాని చాకిరీ అంతా తనే చెయ్యాలి. కాయలు మార్కెట్లో ఇవ్వాలి. కోళ్లు ఉన్నాయి. గుడ్లు వాళ్లింటికీ వీళ్లింటికీ ఇచ్చి రావాలి. ఆ తర్వాత డబ్బు వసూలు చేయాలి. కిరిసినాయలు అమ్ముతారు. కావలిసినవాళ్లు వస్తే చిట్టీలో కరెక్టుగా వొంచి కరెక్టుగా పోయాలి. చెల్లాయ్ బుజ్జిది. ఆడుకుందామంటే ఇవే పనులు. పోనీ ఎప్పుడైనా పావలా అడిగితే ఇస్తుందా. అస్సలు. ముద్దు చేస్తుందా? అస్సలు. ఇంక చూసీ చూసీ అలిగేవాడు. అన్నం తిననంటే తినడే. కంచం ముందు పడేసి వీపు మీద బాదినా వినడే. కొట్టు చంపు... తిననంటే తినడు. ఇదంతా తండ్రికి చెప్పాలంటే తల్లికి భయం. అందుకని–

'జంషీద్... ఈ చచ్చినోడి సంగతి చూడు తల్లీ' అనేది.

అప్పుడు జంషీద్ ఆపా, ఎంత మెత్తగా ఉంటుందని, 'వహీద్', ఎంత ప్రేమగా పలకరిస్తుందనీ. లేతబులుగు రంగు పావడా... బులుగు రంగు ఓణి... పొడవు జడ... చేతులకు మట్టి గాజులు... పొడవైన వేళ్లు... దగ్గరకు తీసుకుంటే ఛాతీ వరకూ వస్తాడు.

'ఏం రా బంగారూ... తిను' అనేది.

మంత్రం వేసినట్టు తినేసేవాడు.

జంషీద్ ఆపా పక్కన ఉంటే వాడికి బాగుండేది. క్యూటికురా పౌడర్ వాసన... బాగుండేది. రీటా నూనె రాసిన వాసన... బాగుండేది. ఎప్పుడైనా రోకలి దంచుతూ ఉంటే ఆ చెమట వాసన.... బాగుండేది. స్కూల్‌కు వెళ్లే ముందు, స్కూల్ నుంచి వచ్చేశాక, ఖాళీ దొరికితే, సెలవు రోజున... ఇంట్లో ఉంటే కదా... జంషీద్ ఆపా దగ్గరే.

'వహీద్... రా' ఎప్పుడూ నవ్వుతూ పిలుస్తుంది. ఒక్కసారి కూడా కరుకుగా మాట్లాడదు.

అసలు జంషీద్ ఆపాను ఎవరైనా సరిగ్గా చూశారా? తనే చూశాడు. బావి దగ్గర గొంతుక్కూచుని, గాజులు వెనక్కు జరుపుకొని, చప్టా మీద చేపలు పడేసి, ఊగి ఊగి తోముతూ ఉంటే ఎగిరి ఎగిరి పడే అంచును తనే చూశాడు. దొడ్లోని చిక్కుడు తీగ, ఇబ్బడిముబ్బడిగా కాపుకొచ్చినప్పుడు, హమీద్ రా రా అని పిలిచి, ఎగిరి ఎగిరి కాయలు తుంచుతుంటే, ఆ పందిరి నీడతోపాటు ఆమె ఛాతీ నీడను కూడా తనే చూశాడు. ఒకసారి ఇంటికెళితే.... అమ్మ బాబోయ్... ఎవరూ లేకపోతే.... గోరింటాకు పెట్టుకొని నులక మంచం మీద నిద్రపోతుంటే ఆ ఆదమరుపు రూపం... తనే చూశాడు. అసలు చాలాసార్లు నీళ్లు చేది ఆఖరు బిందె పూర్తయ్యాక పావడా పైకెత్తి కాళ్లు కడుక్కుంటుంటే ఆ పాదాల తెలుపు తను మాత్రమే చూశాడు. ఇంకెవరు చూశారు.

కాని, ఒకోసారి, ఇంటికి వెళితే వాళ్లమ్మ గుమ్మం దగ్గరే ఆపేసేది.

'నువ్వుండ్రా'

'ఏం.. ఆపా లేదా'

'స్నానం చేస్తోంది మళ్లీ రాపోరా'

వచ్చేసేవాడు.

కాని వాడికి ఎందుకో చాలా సంతోషం వేసేది. ఆపా స్నానం చేస్తోందంటే వాడికెందుకు సంతోషమో. కాని సంతోషం వేసేది.

వాడికి ధైర్యం జంషీద్ ఆపా ఉందని. ఎప్పటికీ తనతోనే ఉంటుందని.

కాని ఇప్పుడు నిఖా వచ్చేసిందే.

'వహీద్... మీ అమ్మ వెతుకుతోంది' ఎవరో పిలిచారు.

'ఎక్కడ చచ్చావురా... అందరూ తినేస్తున్నారు' కేకేసింది తల్లి.

వెళ్లి బంతిలో కూచున్నాడు. పసుపురంగు మెతుకులు. లేత ఎరుపు రంగు మాంసం ముక్కలు. బాగా ఉడికి– అన్నంలో కలిసిపోయిన టొమేటో పచ్చిమిర్చీ అల్లం వెల్లుల్లి ఘుమఘుమ. అయినాగాని వాడికి ఆకలి కావడం లేదు.

దూరంగా పెళ్లికొడుకును చాలా మంది కావలించుకొని ముబారక్ చెప్తున్నారు. సాయంత్రం జల్వా అట. ఆ తర్వాత?

విస్తరి ఎదురుగ్గా ఉంది.

కాని లేచి రేకు కుర్చీని కాలితో ఒక్క తన్ను తన్ని పరిగెత్తి పోతున్నాడు.

తల్లి గమనించింది.

'ఒరే... ఒరే... చచ్చినోడా'....

పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి జుట్టు పట్టుకుంది.

'తిను... తినేసి పో'

'నేను తినను పో'

'దెయ్యం పట్టిందేరా... దెయ్యం నా కొడకా'...

'నేను అన్నం తినట్లేదని పోయి జంషీద్ ఆపాకు చెప్పుపో'

నెత్తి మీద టప్‌మని ఒకటి కొట్టింది.

'పెళ్లి గడ్‌బడ్‌లో వాళ్లుంటే పోయి నీ వేషండాలు చెప్పమంటావా?'

'నేను తినను'.... కళ్లల్లో నుంచి గల్లుగల్లుమని ముత్యాలు రాలిపోతున్నాయి.

తల్లి అమితమైన శాంతం వహించింది హటాత్తుగా.

'రేయ్... పలావు... చల్లారితే బాగోదు... అయిపోతుందో ఏం పాడో. తిన్రా... నన్ను సతాయించక'...

విననట్టే నటించాడు.

కాని, ఒక్క ఉదుటున విడిపించుకొని పరిగెత్తాడు.

సాయంత్రమైంది.

తిరిగి తిరిగి ఇంటికి వస్తూ ఉంటే దూరంగా పెళ్లి ఇంటి బయట కుర్చీలెత్తి టైరు బండిలో వేస్తూ కనిపించారు. వాడు ఇంట్లోకి వెళ్లాడు. తల్లి పొయ్యి దగ్గర ఉంది. తండ్రి స్నానం చేసి టవల్ భుజాన వేసుకొని రేడియో ట్యూన్ చేస్తూ ఉన్నాడు. ఇద్దరూ వాణ్ణి చూశారు. ఏమీ అనలేదు. వాడు వంట గదిలోకి వెళ్లి, దబరలో మూతపెట్టి ఉంచిన పలావు తిని మొద్దు నిద్ర పోయాడు.

తెల్లారాక వాడికి పెళ్లి ఇంటివైపు వెళ్లబుద్ధి కాలేదు.

జంషీద్ ఆపా తమ్ముడు కనిపించాడు. ఏం అడగబుద్ధి కాలేదు. కాని వాడే చెప్పాడు. ఆపా రాత్రే వెళ్లిపోయిందనీ కారులో తీసుకెళ్లారనీ రెండు మూడు రోజుల్లో వచ్చేస్తుందనీ.

రెండు మూడు రోజులు గడిచాయి.

స్కూలు నుంచి రావడంతోటే తల్లి చెప్పింది.

'రేయ్... జంషీద్ వచ్చిందంట్రా'

'వచ్చిందా?'

ఒక్క నిమిషం కూడా ఆగలేదు. పరుగు తీశాడు.

గేటు తీసే ఉంది. తోసుకొని లోపలికి వెళ్లాడు. కాని లోపల వేరేగా ఉంది. ఎప్పుడూ సందడిగా ఉండే ఇల్లు చాలా మర్యాదగా ఉంది. వసారాలో పెళ్లికొడుకు కొత్త లుంగీ, కొత్త బనీను తొడుక్కుని వైరు మంచం మీద కూచుని ఉన్నాడు. పక్కన ఒక సాసర్‌లో పకోడి, ఇంకో సాసర్‌లో తీపి పెట్టి ఉన్నారు. సాయంత్రం పూట కొత్త పెళ్లికొడుక్కి అలా నాష్టా పెట్టాలి. అమ్మా నాన్నా మర్యాదగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. ఆపా లోపల ఉంది కాబోలు.

వసారా దగ్గరే నిలబడ్డాడు.

ఆపా మధ్యలో ఒకసారి వచ్చి నీళ్లు పెట్టి లోపలకి పోయింది. కొత్త చీర కట్టుకొని ఉంది. చాలా గాజులు పెట్టుకొని ఉంది. నడుస్తుంటే గాజులన్నీ శబ్దం చేస్తూ ఉన్నాయి.

కనిపించాననుకున్నాడు. చూసిందని కూడా అనుకున్నాడు. కాని పలకరించలేదు.

ఈలోపు రాత్రికి వండాల్సిన కూర కోసం బుట్ట కింద ఉన్న కోణ్ణి తీసి హలాల్ చేయించడానికి వీధిలోకి వెళ్లాడు ఆపా నాన్న. ఆపా అమ్మ కూడా బయటకు వచ్చింది.

ఇదే సందని పెళ్లికొడుకు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండగా లోపలికి పరిగెత్తాడు.

ఆపా అద్దం ముందు నిలుచుని జడ వేసుకుంటూ చేతులు కదిలిస్తూ ఉంది.

'ఆపా... ఆపా'...

'వహీద్'...

'ఆపా...'

'ష్.... నువ్విప్పుడు రాకూడదు. ఆయన ఉన్నారు. వెళ్లు'

'ఆపా'...

'నా బంగారూ... ఇదిగో...'

పక్కనే ఉన్న చిన్న పర్స్‌లో నుంచి పావలా తీసి ఇచ్చింది.

'ఆపా'...

'పద పద'...

పంపించేసి జడ వేసుకుంటూ ఉండిపోయింది.

వాడు తల ఒంచుకొని మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేస్తూ బయటికి వచ్చాడు. వీధిలో ఆపా తమ్ముడు మసాలా కోసం టెంకాయలు కొనుక్కుని వస్తూ కనిపించాడు.

'రేయ్... మా అమ్మ చెప్పింది అబద్ధం అంటరా. ఆపా ఎప్పటికీ అక్కడే ఉండి పోతుందంటరా. రేపు వెళ్లిపోతుందంట'

వాడు అది ఊహించినట్టుగా తల ఊపాడు.

ఆ రాత్రి వాడు నిద్రపోలేదు. ఆపా మాటిమాటికి గుర్తుకు వస్తూ ఉంది. ఒకసారి ఆపా తన ఇంటికి వచ్చినప్పుడు తలస్నానం చేస్తూ ఉన్నాడు. బయటకు రాగానే–

'వహీద్... నేను తుడుస్తాను రా' అని కుర్చీలో కూచుని, 'నా బంగారూ' అని తలను దగ్గరకు తీసుకొని చాలాసేపు తుడిచింది. అలా వాణ్ణి అంత ప్రేమగా ఎవరూ తాకలేదు. అది గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ వెంటనే ఏడుపు కూడా వచ్చింది. మంచం మీద కదులుతూ ఉన్నాడు.

'చచ్చినోడా... ఇంకన్నా పడుకోరా' పక్కనున్న తల్లి కసిరింది.

మరుసటి రోజు ఆపా వెళ్లిపోయింది.

ఆ తర్వాత మూడు నెలల పాటు ఫలానా జబ్బు అని తెలియకుండా వాడు తల్లిదండ్రుల్ని కిందా మీదా చేసేశాడు. వాడి తల్లి వంద మొక్కులు మొక్కుకుంది. తండ్రి ఎందుకైనా మంచిదని గ్యార్వీ చేయించాడు.

మూడు నెలలు గడిచాయి.

వాడు ఇదంతా మర్చిపోయి మళ్లీ ఆటల్లో చదువులో పడ్డాడు.

ఆ తర్వాత పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు. పెళ్లి చేసుకున్నాడు. పిల్లల్ని కూడా కన్నాడు.

ఇప్పుడు కూడా ఎప్పుడైనా భార్య మీద కోపం వచ్చినప్పుడు అన్నం మీద అలుగుతాడు.

అప్పుడు జంషీద్ ఆపా గుర్తుకు వస్తుంది.

అప్పుడు ఎందుకనో చాలా బాగుంటుంది.

ఏప్రిల్ 2, 2013.